АМЕНГОТЕПЪ

По улиците прашни на Мемфисъ
процесията се повлече мудно;
въ безмълвие жреците тамъ вървятъ,
безмълвна е тълпата многолюдна.

Такава беше волята на тозъ
когото те отнасяха въвъ гроба;
преди смъртьта той видя вещи сънь,
и въ вещи сънь нерадостна прокоба.

Той бе могъщъ въ живота; на могъщъ
заповедьта се святъ изпълнява:
"Да бъде моя трауръ мълчаливъ,
и въвъ Мемфесъ и въ цялата държава.

Таквазъ е мойта воля. Господаръ
и рабъ, на мойта воля подчини се!
Творящий мойта воля - ще съмъ самъ
застъпникъ неговъ азъ при Озириса."

По улиците прашни на Мемфисъ
процесията стъпа мълчаливо -
Аменготепу рабъ и господаръ
последня честь да отдаде отива.

И всякому е на душата нямъ
въпросъ: "Защо?" И най-последний смъртенъ
кога напуща земния животъ,
ридай за него цялъ Мемфисъ покъртенъ.

Коси жените скубятъ, плачъ и стонъ -